

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Vor Verdens Skabelse

Citation: Baggesen, Jens: "Vor Verdens Skabelse", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*, 1889-1903, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid67815/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Vor Verdens Skabelse.

Til Walterstorf.

1800.

København.

O De, som Oceanets flade,
Med vore sorte Brødres Øer,
Pallmall, og Store Kongensgade,
Paris, og London, og Korsæter,
De nordamerikanske Stater,
Vor store Post, vor gode Hof,
Vort middelmaadige Theater,
Og fort, vor halve Jord gav Stof
Til tusindgange flere Tanker,
End i en daglig Hjerner vander,
Min Land- og Vand-bereisne Ven!
Ter min forfrosne Pen vel haabe
At afsetale med en Draabe
De mange Glas af Mørksabs Væld,
Hvorfor jeg, siden Deres Kiendskab
Mig blev til Længsel efter Venstaben,
Til Deres Omgang er i Gield?
Af! trods den Varmte fra Levante,
De sendte mig i Alikante,
Trods Heeden af den gamle Rum,
Jeg er og bliver dum og stum;

Og, hvad jeg ønskte Dem at yde,
Vil af den frosne Pen et flyde.
Dvid, som ottenhundred Åar
Alt ligger i sin Grav, bemærker,
At der til alle Mørksabsværker
Wdfordres Flækkelige Haar;
Men mine — Skænt jeg har den Ære,
Theatrets Medregent at være;
Skænt jeg med en saa verdsdig Præm
Forener hellig Prooste-Rang
Og altsaa, som det maatte lade,
Kan sebe Kaal af twende Fade —
Min Walterstorf! saae neppe til
Mig selv og mine blot at mude,
Som man i Prosa mades vil,
End sige, Folk at giøre glade
Med Vers, og hvad der herer til.
Dog, for at giøre hvad jeg kan,
Da De til Tidsfordriv forlanger
Et Riimbrev af den gamle Sanger,
Hvis Vers en Tid lang fled som Vand
Min Muses Stenfaerd skal forsege,
Endnu engang i Ritim at spøge:
Lad see, hørledes det gaaer an!

De gamle Guder og Gudinder,
Som fordun styred Han og Jord,
Og Luft, og Ild, og hvad man finder
Derpaa, deri, derudensfor —
Hvoraf de fleste nu er døde
(Saa nær som Phoebus og de Ni,
Som hyst og her man end kan mode
I een og anden Poesie —
Og Elfkors Gud, som munter, never,
Barnagtig, og usyldigvild,

*

Med al sin Troldom endnu lever,
Foryngt i Deres Christjans Smil --
Og Grafferne, som Dem dandse
Imede, hvor De træder frem,
Og mangel Gang med Myrkstrandse
I Rosencræder hilder Dem) --
De, længe førstend mine Sange
Blandt Philomeles Klager lod
I Sicillands Skoves dunkle Gange,
Selv længe førstend jeg blev fød --
Ja længe før den første Spire
Til Egen, i hvis Eye jeg sang,
Var pippet frem, — trods Phoebe's Eye
Sig fiedte morderlig engang.
Trots alle Digtergudens Triller,
Trots Pieriders Melodie,
Trots alle Sphaerers Harmonie,
Cytheres Suk og Momus' Piller
De gahede forsættelig,
Som om de hørte Philosopher.
(Man har den Stik ved alle Hoffer,
Engang iblandt at fiede sig;
Slight hendas end i vore Tider.)
Men Kistedomheden gif onsider
Saa vidt, da ingen Tidsfordriv
Slog an, at de til sidst blev fiede
Af det guddommelige Liv,
Og sik til Erigheden Leede.

Der endelig blev holdt et Raad,
Hvorin man pønsede, hørkunde
Tilverrelsen vel saltes kunde
Ved Hjælp af Latter eller Graad,
Forinden den gif teent i Raadd.
Man pønsed dybi og pønsed længe,

Og længe kom der intet ud
Af al den Pønsen -- og hver Gud
Tilsidst var færdig sig at hænge.

Onsider Momus, som saa tidt
Monotonien hårde dødet
Og Erigheden deni forsødet,
Naar Saligheden gif for vidt,
Ved Hjælp af mangel bitter Skose
Og saltet Spot og pebret Glose,
Faldt paa saa narrisk en Idee,
At inden den var heel udføret,
Da blot man halv den hårde høret,
Det hele Raad stak i at lee.

„Hvad om vi gav os til at stabe,”
Saa, halv i Skægget, lod hans Ord:
„Et Billed af os selv, en Abe?”
„Et Billed af Olymp, en Jord?”
„En Verden, narrisk sammenblandet
„Af Graad og Latter, hvis Natur,
„Endskændt det eene som det andet,
„Var netop vor Karrikatur?”
„Og, at des sikkere der ikke
„Skal spores mindste Plan deri,
„Hvad om vi gav os til at drifte
„En Dræbe først? hvad siger I?”

„Det forslag er vor Momus værdigt!”
Udbred den hele Gudehær,
Og neppe gav man sig ifærd
Med Skabelsen, for alt var færdigt:
Vor Jord med alt sit Skramlerie,
Pallader, Hytter, Templer, Telte,
Poeter, Kræblinger og Helte,
Kort sagt — det hele fusterie. —

O De, som Oceanets Flade,
Med vore sorte Brødres Øer,
Pallmall, og Store Kongensgade,
Paris, og London, og Korsør,
De nordamerikanske Stater,
Og, hvad der kommer ud paa eet,
Vort middelmaadige Theater,
Kort sagt, vor halve Jord har seet -
Min Wallersstørl! De sikkert fatter
Olymps uendelige latter
Og sparer mig en Liste paa
De Narrestreger, der man saae.

Jeg haaber og, at De tilgiver,
Jeg denne Gang ei mere skriver;
Thi som jeg Brevet har begyndt,
Det torde blive lidt for tyndt!
Hvi skulde jeg Dem længer skede?
De sover sikkert allerede!
